

VASILE MILITARU

Fabule și versuri „incomode”

Rar văzute
și stropite'n ardei iute...

Colecția „Libertatea”, 2025

Toate drepturile rezervate autorului

© Copyright 2025

C U P R I N S U L

EROILOR LEGIONARI MOȚA - MARIN

<i>La moartea lui Ion Moța și Vasile Marin</i>	05
<i>Plâns și scrâșnet</i>	06
<i>La 'ntoarcerea lui Moța și Marin</i>	07
<i>Jertfa albă: Moța și Marin</i>	09
<i>Rugăciune</i>	10
<i>Din cripta dela „Casa Verde”</i>	10
<i>Veac măreț</i>	11
<i>Ei au murit, ca să 'nvieze Neamul!</i>	12
<i>De contingență: La moartea lui Cantacuzino-Grănicerul</i>	13
<i>În duhul lui Moța și Marin</i>	14
<i>Geno Cosma: Rugăciune</i>	16

ANEXE

<i>Aspecte de la funeraliile Moța – Marin</i>	17 - 25
---	---------

LA ORDINEA ZILEI

<i>Două turme</i>	27
<i>Te plâng, sărmană Țară</i>	28
<i>Lupul cu ponosul, câinii cu folosul</i>	30
<i>Măseaua prostului</i>	31
<i>Români, împresurați-vă Altarul!</i>	33
<i>Satira 2-a</i>	34

E X T R A

<i>Eroii dela Stalingrad</i>	38
<i>Sus inimile, frați de muncă !</i>	40
<i>Purtătorii torței</i>	41
<i>Sub Tricolor</i>	42

EROILOR LEGIONARI

MOTA - MARIN

La moartea lui Ion Moța și Vasile Marin

Cu ochii potopiți de lacrimi, cu sufletul de jale frânt,
Încerc — și nu găsesc cuvânt —
Să plâng străfulgerarea voastră și măreția să v'o cânt!...

O, sfinți Arhangheli de lumină ce v'ați suit atât de sus,
Căzând pe veci, ca să se 'nalțe în slavă Crucea lui Iisus,
Adânc pilduitoare jertfă și'n veci de măreție rară
Rămână — țării temelie, — iubirea voastră pentru Țară!...

Al sufletului vostru vultur — ce-atât azur sub aripi simte, -
Găsind că granițele Țării, cu cerul lor, îi sunt prea strimte,
Zburat-a peste țări și ape,
Mânat de apriga lui pară,
Să 'nfrunte oștile Satanei; din flăcări pe Iisus să-L scape,
Și să-l ridice noi Altare în mult iubita noastră Țară!...

Și vulturul cu suflet mare și cu de neam iubire-adâncă.
Asupra oștilor Satanei căzu ca peste viermi o stâncă,
Și, biruind prin jertfa-i sfântă, — din lumea 'n care toate pier.
Mărețe, sufletele-vulturi s'au înălțat apoi la cer, —
Sus, sus, —

Ducându-și flacăra curată la Tronul Sfântului Iisus...

Fiți binecuvântați de-Acela cu chip și zâmbetul senin,
În dreapta căruia 'ntre îngeri sorbiți al vecinicii plin,

Arhangheli mâniași de foc,
 A căror aripi uriașe n'au mai avut în lume loc!...
 Rodească jertfa voastră sfântă,
 Pe care îngerii o cântă;
 Ridice-se de pretutindeni asemeni sfinți cu spade lucii.
 Să fulgere 'n vrăjmașii Crucii;
 Ca niște spice
 Toți să pice
 Și'n veci să nu se mai ridice!...

Iar Țara voastră, pentru care v'ați dat al sângelui prinos,
 Să suie culmi de măreție, în veci sub Crucea lui Christos:
 Cu-Altare de lumină plină, cum ați visat-o voi mereu,
 Arhangheli care stați de pază la porțile lui Dumnezeu!...

17 Ianuarie 1937

Satira I-a

— *Plâns și scrâșnet* —

Doi Legionari ai Crucii, doi Legionari — cârmaci
 Fii ai nației române — suflete de Geto-Daci, —
 Au murit în altă țară, — fără seamăn de frumos.
 Biruind pe cei ce scuipă în obrazul lui Christos...
 Măreția lor s'o spună, nu-i cuvânt sub sfântul soare,
 Nici măsură s'o măsoare !
 Pe Iisus adânc iubindu-L sufletele lor fierbinți,
 Au luptat ca doi Arhangheli și-au căzut ca niște Sfinți !

Tinerețea lor frumoasă și-a lor jertfă grea, de sânge,
 Țara toată, zăbrenită, le slăvește și le plânge :
 Nu-i bordei în care, caldă, lacrima nu curge lin;
 Sufletul întregii Nații azi e frânt, de jale-i plin;
 Plâng, — oricât sunt ei de tari,
 Frații lor Legionari,
 Dar întreaga țară vede cum, din cerul lor senin,
 Îi trimite o viață nouă „sfinții” MOȚA ȘI MARIN ! ...

Când întreaga țară însă.
 Frântă, stă cu fața plânsă. —
 Stârpituri fiind la suflet, de simțire inimi seci,

Sunt o droaie de nemernici ce privesc cu ochii reci,
La tot plânsul care curge pentru sfinții duși pe veci...

De-ar fi fost luat de moarte însă unul dintre cei
Grei la pântec, plini de ifos și de jaful țării grei,
Dintre cei al căror suflet a rămas mereu străin
La durerile de care pieptul neamului e plin, —

Dar răcnind că ei croi-vor Neamului măreț destin,
Steaguri lungi, îndoliate,
S'ar fi pus la mari palate;
Dela mort și pân' la groapă ar fi mers armate-agale;
S'ar fi făurit discursuri ce s'ar fi rostit cu jale,
Și, pe tot cuprinsul Țării, — care n'ar simți nimic,
Mari statui ar fi nălțate mortului cu suflet mic!...
Fiți în veci slăviți de Țară, voi Arhangheli mari, de foc.
Ce stați Tatălui în dreapta, cu toți sfinții la un loc !
Voi v'ați dăruit, în lupte, scumpul sângelui tezaur,
Nu pentru statui de piatră, de aramă sau de aur;
Două cruci de foc, căzut-ați pentru Cruce, amândouă, —
Jertfa voastră spre-a da Țării, mari puteri de viață nouă !...

Neamului care vă poartă numele pe-ale lui buze,
Fiți, din Ceruri, călăuze,
Voi, deschizători de drumuri care v'ați luptat ca smeii,
Și-ajutați-i Țării voastre să-și doboare toți mișeii !...

Voi, mișei care surâdeți când așa viteji ne pier,
Temeți-vă de mânia sfinților suiți la cer !...

4 Făurar 1937

La'ntoarcerea lui Moța și Marin

Ce flori să vă presăr în cale? Cu ce cuvânt să vă salut,
Legionari întorși pe scut,
Cari-ați luptat pentru credința sub Crucea cărei v'ați născut?...

Ce preț au lacrămile toate pe cari întregul neam le plânge,
Pe lângă jertfa voastră sfântă: scump-dăruitul vostru sânge?...

Cu mări de lacrimi de v'am plânge, încovoiați de neagra jale,
Cu toate florile din lume de-ar fi să vă ieșim în cale,
Noi n'am plăti o picătură din sângele vijelios
Ce-a curs din piepturile voastre, spre biruința lui Christos!...
Și totuși, n'avem decât lacrimi... și totuși, n'avem decât flori
Să presărăm în calea voastră, Arhangheli mari, biruitori...

Potop de flori, potop de lacrimi v'aduce Țara 'ngenunchiată
Și iată:
Inima ei toată acum, de jertfa voastră plină,
Ca 'n fața unor Sfinți se 'nchină,
Că'n toată noaptea ce se întinde, voi sunteți singura lumină!...

Doar de la voi și frații voștri, viteji legionari de foc,
Așteaptă Țara care geme: slăvită clipă de noroc
În care Neamul să doboare întreaga venetică gloată
Ce azi l-a cotropit și-l ține sărac în țara lui bogată!...

Să sune clopotele toate din turla sfintelor biserici!
Deschideți sfintele Altare, voi câți sunteți ai țării clericilor!
Aprindeți smirnă și tămâie!... Cântați tropare
De 'ngropare,
Și cereți Tatălui din ceruri: la dreapta Lui în veci să pună
Pe cei ce sângele-și vărsară pentru biserica străbună,
Pe cei ce — flacăra de jertfă — s'au ridicat atât de sus,
Căzând cum numai „Mucenicii“ au mai căzut pentru Iisus!...

Iar voi, legionari ai Țării ce stați acum cu suflet frânt,
Cu plânsu' n ochi, fără cuvânt,
Voi, — codru verde, codru tânăr de brazi cum alții nu mai sânt, —
Sus fruntea! Cei plecați o cer!...
Sus inimile voastre pân' la cer!...
Să vază Dumnezeu cel sfânt
Cum voi, rămașii pe pământ,
Sui-veți, lamură, tot Neamul, pe munte verde, nalt și plin
De tot al cerului senin;

Iar cei pe cari îi plânge Țara și stau la dreapta lui Christos, -
Să vadă, fericiți, din ceruri, că n'au fost jertfă de prisos...

14 Februarie 1937

Jertfa albă: Moța și Marin

Înfășurați în steagul Țării și-n verde cetină de brad,
Voi, mari Legionari ai Crucii, cari ați înfrânt oștiri de iad,
Ați poposit în mari sicrie în fața sfântului Altar,
Cu smirna sufletului jar, —
Să pilduiți acelor care în plâns la groapă vă vor duce,
Să'nvețe și ei: cum se luptă și cum se moare pentru Cruce...

Subt bolțile bisericești cu har Dumnezeesc, în care
Voi sfânta cuminecătură ați fost primit-o la plecare,
În jurul marilor sicrie, a Țării inimă s'a strâns,
Și zeci de mii și-au frânt genunchii, și zeci de mii de ochi au plâns
De seara până dimineață, de dimineața până'n seară,
Și-au plâns și faclele de ceară,
Și'n vreme ce plângea tot Neamul: bărbați, femei, bătrâni și tineri,
A plâns și Cerul, din adâncuri, întreagă ziua Sfintei Vineri,
Și'n Sâmbăta'ngropării voastre, au început din cer să cadă
Potop de lacrimi înghețate, în fulguire de zăpadă,
Ce'n alb gătise tot alaiul îndoliat de tot ce pierde, —
Alai care umpluse drumul, dela Altar la „Casa Verde“...

În lungul drum, a voastră jertfă au salutat-o, mici și mari,
Cu dreapta sus, după salutul Romanilor Legionari, —
Salutul care v'a fost drag
Pân'ați trecut al morții prag, —
Și toți câți rămâneau în urmă, și toți câți vă ieșiau'nainte,
Cu ochii triști, în a lor gene striviau o lacrimă fierbinte...

Acest întins potop de lacrimi ce se'nșirau în gene — salbe, —
Era ofranda ce-o da Neamul, — prinos al jertfei voastre albe;
Era recunoștința Țării, că-al vostru suflet, ca o pară,
A ars pentru Christos și Cruce, pentru iubirea lui de Țară...

Și-așa a mers alaiul, mut,
Pân'ce l'a 'nfiorat de jale al buciurilor lung gemut
Ce răsună ca prohodirea în sufletul adânc durut !...
În jurul sfintelor sicrie apoi alaiul iar s'a strâns,
Și iar prohod urmat de plâns,

Iar cele două stele-albastre sau două fulgere'n mânia
Închise'n sfintele sicrie,
Au coborât în cripta verde, din care'n veacurile toate
leși-vor flăcări mari, să ardă a Țării inamice gloate,
Căci sfinții cari în cripta verde dădură humii partea humii,
Vor ști să-și ocrotească Neamul, cât va dura stihia lumii !...

17 Făurar 1937

Rugăciune

De jertfa voastră sufletul ni-i plin,
O, mari Arhangheli : MOȚA ȘI MARIN.
Și vouă ne rugăm acum frumos,
Legionari ai Sfântului Christos :

Din cerul vostru plin de Dumnezeu,
Aprindeți-ne sufletul mereu, —
Așa precum ni-l-ați aprins acum, —
Să mergem pe'nsoritul vostru drum !

A noastră jertfă s'o putem aduce,
Suind, ca voi, în slavă sfânta Cruce,
O, mari Arhangheli : MOȚA ȘI MARIN,
Acum și'n vecii vecilor — Amin !

Radu Bardă (Vasile Militaru)
17 Februarie 1937

Din cripta dela „Casa Verde“

În fiecare miez de noapte, —
Din cripta dela „Casa Verde“,
S'aude-un glas cu-aprinse șoapte
Ce'n taina stelelor se pierde:

„Voi, frați legionari de pază,
„Voi, frați români, fiți treji mereu,
„Să nu ne lase fără Țară
„Poporul fără Dumnezeu !...

„Noi ne-am jertfit cu bucurie,
„Să fie Țării spre folos,
„Și-am biruit, precum se știe,
„Luptând în oastea lui Christos !

„Deschisă-i calea care duce
„Un neam la viață fără moarte:
„Să creadă cu tărie'n Cruce
„Și Crucea cât mai sus s'o poarte !...

„Cuvântul nostru să-l socoată,
„Stea toți Românii la un loc!...
„Trăiască Legiunea toată
„Și Căpitanul ei de foc!...”

Radu Bardă
20 Februarie 1937

Veac măreț

În noaptea ce 'nghițise Neamul, un fulger verde s'a aprins
Și cu lumina-i necuprinsă, tot cerul țării l'a cuprins...
În tunet larg, în noaptea neagră, a zguduit din temelie
Adâncul Nației Valahe, din somnul morții s'o re'nvie,
Și 'ntregul Neam, cu ochii 'n rouă,
A fost trezit la viață nouă
Prin sborul celor doi arhangheli din lumea 'n care toate pier,
Durând o Cruce uriașă, dela pământ și pân' la cer !...

Veac nou de-acum începe-a curge ; Veac mare, de 'nălțare plin,
Încins cu focul biruinții de sfinții Moța și Marin !...
Începe Veacul lor, de azi:
Unde domnește putregaiul, au să se 'nalțe numai brazi !
Pe unde Neamul plin de jale, vedea că codrii lui și-i pierde,
Cu seva clocotind în trunchiuri va răsări pădure verde !
Coroane grele au să poarte gorunii, paltinii și sorbii;
Trezii din somnul lor, vulturii vor alunga departe corbii,
Și neamul cu strămoși de pară, — de mii de ani stăpân aici, —
Va ști, moșia lui s'o scape de toți tâlharii venetici !...

Marin și Moța, — jertfă albă, — voi sunteți grâu căzut sub glie,
Dar grâul, putrezind, re'nvie
Și lanul se ridică, verde, biruitor sub soare stând,
Să sature cu pâine sfântă întregul Neam, acum flămând...
Flămând, că 'ntr'una „patrioții”, sub greaua legilor armură,
La cot cu gloata venetică, îi fură pâinea dela gură
Și-l ține rob acelei gloate
Mereu sătulă cu de toate,
În fața căreia se 'ndoaie Cârmacii Neamului cuminte,
Că, pentru tot ce fură hoții, primesc și ei un blid de linte !...

Marin și Moța, — fulger verde, aprins pe cerul lui Christos, —
Prea mare-a fost a voastră jertfă, prea v'a fost sufletul frumos,
Ca, moartea voastră vitejească
Să nu rodească vitejie,
Să scape Țara Românească
De hoți și „patrioți” ce-i fură din vatră orice bucurie !...
O, neamul meu ce-ai plâns atâta pe cei cari îți dădeau desmierde,
Aprinde-ți inima ta toată din pâra fulgerului verde !
De mii de sori și de luceferi să fie sufletul tău plin,
Că veac măreț acum începe, deschis de Moța și Marin !...

21 Faurar 1937

Ei au murit, ca să 'nvieze Neamul !

Așa cum grâul putrezește când este semănat în glie,
Dar fiecare bob ce moare, în zeci de boabe re'nvie, —
Prin moartea lui MARIN și MOȚA, cari-au știut un steag să poarte
Ca Făt-Frumos, prin „apa vie”, tot Neamul va 'nvia din moarte!...

Cei ce murit-au pentru Cruce, pierind din cele care pier,
Sunt azi tămâia care 'nalță tot duhul Neamului spre Cer,
Iar mâine, fulgerați, cădea-vor, sub marii noștri „Mucenici”,
Și cei ce astăzi își vând Țara, și gloatele de venetici !...

Radu Bardă

28 Februarie 1937

De contingență:

La moartea lui Cantacuzino-Grănicerul

Astăzi, poarta veșniciei, largă, s'a deschis în cer,
Ca'ntre sfinții cu pe frunte nimb de aur și de pară,
Să primească pe viteazul, viforosul „Grănicer”,
Cel ce fost-a numai jertfă arsă'n „Totul pentru țară”!...

Înălțându-se din jarul rugului legionar, -
Plâns de brazii Legiunii și de „Căpitanu-i” frânt, -
„Grănicerul” legendar, -
Sfânt prin dragostea-i de Țară și prin toată jertfa-i sfânt,
Azi a fost primit în raiul pururi înflorit, senin,
De „băieții” lui, - Arhangheli - Ion Moța și Marin...
Ei, cu spade mari de flăcări, între sfinții toți din cer,
Au ieșit să dea „onorul” marelui ostaș de fier ,
Și, pe pragul porții sfinte,
S'au îmbrățișat fierbinte, -
Feriți că, astăzi, ei
S'au făcut, la număr, trei,
Trimițând puteri de înger „Legiunii” lor de jos,
Spre-a 'ngropa vrășmașii țării, și vrășmașii lui Hristos!...

Dar pe când în veșnicie
Feriți azi pot să fie
Cei trei mari
Legionari, -
Pe pământul „Legiunii”, în al toamnei trist amurg,
Lacrămile noastre curg,
Inima ne geme frântă,
Deși toți știm că vitejii nu se plâng, ci doar se cântă!...
Da, te plâng, - fără să știe cât de fericit tu ești, -
Fostii camarazi de arme și țăranii din Greblești,
Pe-ale căror plaiuri verzi,
Mulți dușmani putuși să pierzi;
Triști, de moartea ta, sunt toți
Cei care au văzut curgându-ți sângele la Cheia Coți:
Lacrimi vii, nestăvilite, azi din genele lor șterg

Toți acei de care alături ai luptat la Șelimberg,
În a căror amintire ai rămas ca un tezaur,
Cu-a ta spadă viforoasă și cu inima-ți de aur!...

Cum să nu te plângă Țara?... Au, de dragul Țării, cine
A mai ars așa ca tine?...
Câți din cei ce, la ospete, îi stau Țării tale'n frunte,
Au mai alergat ca tine, focul morții să-l înfrunte?...
... Și'n ce umbră de uitare ți-a plăcut să stai apoi, -
Când umplură cu-al lor număr
Înălțimi, săltând din umăr
„Patrioții” și „vitejii” cei sculați după război!...

O, dar tu știai, viteze și martire „Grănicer”,
Că răsplata ta e'n cer,
Și'n mijlocul „Legiunii” ai tot ars ca o făclie, -
Țării tale jefuită să-i pui altă temelie!...

Împlinească-se în totul visul tău cel drag și sfânt,
Că „legionari ai Crucii” sunt și'n cer, și pe pământ!...
România verde, pururi, sfânta-ți groapă s'o tămâie,
Și neștearsă amintirea pe vecie să-ți rămâie!

9 Octombrie 1937

În duhul lui Moța și Marin

Un an de când v'ați dus
Voi sus
Și stați la dreapta lui Iisus...
Un an?! O clipă... Mai puțin!...
Căci voi, o, MOȚA și MARIN,
Sunteți mereu în Legiune,
Și, - secole dacă vor trece, -
Aceași tainică minune
Simți-vor toți legionarii înfiorați, că se petrece:
Oricând „apelul” li se strigă,
- sub vifor sau zăpor de ploi, -
„Prezent”! – răspundeți scurt și voi,

Aşa precum “prezent” răspunde şi uriaşul “Grănicer”,
Şi-atunci, legionarii – brazi,
Vor înţelege, ca şi azi,
Că Cerul este’n Legiune şi Legiunea este’n Cer...
O, voi, - c’un zâmbet de lumină ce sorii toţi în ochi v’au pus, -
Tus trei priviţi acum de sus
Măreţul răsărit ce’şi sue văpaia fără de apus,
Şi care’n slăvile albastre
Ş’arată-atâta de frumos,
Că’n el ard inimile noastre
Care au căzut pentru Hristos!...
O, nu e smirnă mai curată să ardă cu mai sfântă pară,
Cum azi ard inimile voastre întru iubirea lor de Țară,
Şi nici o jertfă mai înaltă nu ştim ca sfântul vostru sânge,
Al cărui foc, pe cerul Țării atâta răsărit răsfrânge!...
De-aceea azi când slava Țării, la răsărit e toată jar,
Să mulţumim, cu gene ude, lui Dumnezeu şi lui Hristos,
Că v’au ales să vă ridice pe veci în slava Lor, - de jos;
Să ne rugăm smeriţi, ca’n Ceruri, Iisus la dreapta-i să vă ţină,
Pe veci în marea Lui lumină,
Ca, de pe-al jertfei voastre munte,
Arhangheli MOȚA şi MARIN,
‘Nălţându-l pân’ la jertfa voastră, să faceţi Neamul Neam de frunte:
Cu sori în inimile toate, cu suflet de luceferi plin.
Cu Dumnezeu în duh... Amin!

13 Ianuarie 1938

GENO COSMA:

LA MOARTEA LOR...

Rugăciune

De sus din cer O! Doamne bun, coboară
Privirea-Ți blândă; făcând semn să urce
Spre raiul Tău cei ce-au voit să moară,
În fruntea purtătorilor de Cruce.
Pentru credință au luptat în viață;
Pentru credință murit-au amândoi;
Tu Doamne'n cartea Ta ca o prefață
Cu aur scrie-i: „Arhangheli“ și „Eroi“.

Așează-i Doamne alături de Tine
Și pune-i pază'mpărăției Tale,
Căci s'au luptat așa cum se cuvine
Și-au ridicat credinții, osanale.

Cu trupul au plecat acești eroi,
Din voia Ta cucernice'mpărate; ;
Dar sufletul lor, lasă-l între noi
Ca simbol de credință și dreptate.

Și îți jurăm O! Doamne — atotputernic
Pe țărna celui cari azi se duce
Luptând, vom înfrunta orice nemernic
Ce-ar cuteza să-și facă răs, din Cruce.

14 Februarie 1937

ANEXE

Aspecte de la primirea trupurilor celor doi eroi, Ion Moța și Vasile Marin, București.

Întâmpinați de zeci de mii de legionari la Gara de Nord, steagurile formațiunilor studențești se înclină jertfei lor.

Trupurile celor doi martiri, învelite cu ramuri verzi de brad. În frunte, crucile acestora însoțite de prapurile sfinte, apoi mulțimea se pornește către biserica Sf. Ilie Gorgani.

Purtați pe ultimul drum de sute de mii de legionari și locuitori ai Capitalei cerniți de durere, cortegiul străbate străzile Bucureștiului.

Salutați pretutindeni, în spirit nemuritor: „Prezent!”,
...sunt întâmpinați de mulțimi uriașe...

Un sobor alcătuit din sute de preoți, rugându-se pentru sufletele celor doi viteji...

Lângă biserica Sfântul Ilie Gorgani unde vor fi depuse trupurile celor doi, buciumele sună cu jale întâmpinând impresionantul cortegiu desfășurat pe străzile Capitalei.

LA ORDINEA ZILEI

Două turme

- Fabulă -

Într-o zi de toamnă tristă: ceață, ploaie și noroi, —
Pe-un drum lung mergea o turmă de viței, de vaci și boi,
După care veneau, silnic, niște bivoli mari, greoi,
Iar pe drum, întreaga turmă
O mânau câțiva din urmă...

Ce-avea de'mpărțit sub soare
Turma necuvântătoare,
Greu de spus, dar știm că ura cuprinsese'n iadul ei
Pe toți boii, toți vițelii și pe bivoli cei grei, —
Dar puțini stau cu-a lor ură pe-al dreptății greu temei...

Și'n mânia lui nebună, ca turbat, mugea un taur
Către-o vacă bogătașă, cu colnic vițel de aur :

— Pântecul am să ți-l spintec, să'nțeleagă și-alte vaci.
Că, fiind voi vaci bogate, au rămas mulți boi săraci;
Și noi vrem ca : bivoli, tauri, vaci și boi, și miei, și iezi
De-o-potrivă s'avem drepturi prin cireze și livezi!...

Un alt bou din turmă însă a sbierat la el prelung ;
— Taci, nemernicule taur, că'ntr-o clipă te străpung!
Cum adică ? Cel ce'ntr'una a robit cu ceafa 'n jug,
N'are dreptul la belșug
Și-i dator să'mpartă fânul cu jupâni ca de-alde voi
Care stați doar de prăsilă, pe spinarea altor boi ?!

Dacă mai grăești o vorbă, — ca pe-o vită te răstorn
Cu năpraznicul meu corn ! —
A tunat un bivol negru ca funinginea din horn...

Și-astfel, fulgere de ură s'aprindeau în ochii lor,
Fiecare, fără milă, fiind gata de omor...
Dar de-odată 'n fața turmii
S'a deschis, la urma urmii,
Poarta unui abator...
Și'n aceeași dimineață
Tristă, udă și cu ceață,
Nici o vită din cea turmă n'a mai fost rămasă 'n viață
Iar apoi, cei care turma o mânase dinapoi
Înspre moarte, cum se mână numai turmele de boi, -
Arătându-și fericirea prin cuvinte din Talmud,
Împărțit-au între dânșii aur greu, de sânge ud, -
Prețul vitelor tăiate,
Căror, dup'a lor dorință, li-s'a fost făcut dreptate...
.....
Și-astăzi, tot așa o turmă de viței, de boi și tauri
A umplut cu bălți de sânge țara falnicilor Mauri,
Iar noroadele din preajmă toate caută năuce
La cei care mână turma și sfărâmă sfânta Cruce.

3 Ianuarie 1937

Te plâng, sărmană Țară

Te plâng, sărmană țară, cu lacrimă de foc ;
Te plâng cu toți strămoșii din groapă la un loc,
Știind c'a noastre lacrimi de negrită jale
S'amestecă acuma cu lacrămile tale...

Te plâng, cu toți vitejii al căror piept de fier
Cu propriul lor sânge te-au întregit sub cer,
Făr'a visa că'n urmă
Întregul neam va geme sub jug — umilă turmă,
În timp ce toți tâlharii cu pistruiată față
Ne fură bogăția, trăind la noi o viață...

De ce-ai fost blestemată,
O, țara mea bogată,
Grânaru-ți fără seamăn în alte țări să plece,
Hambarele străinii mereu să ți-le sece, —
Iar tu să n 'ai o pâine în vatra veșnic rece ?...

Atâta grâu ridică voinicii tăi plugari
Și totuși ei n 'au pâine decât la zile mari...

De ce, toți ticăloșii străini de neam și lege,
Furându-ți bogăția, duc viața ca de rege,
Iar ție, țară scumpă, din tot ce poți să strângi,
Nimic nu-ți mai rămâne decât mereu să plângi ?...

Din mii de răni tu sângeri și gemi sub doruri crude,
Dar nimeni nu te vede și nimeni nu te-aude...
Și totuși, țară mulsă, mănoasă Românie,
De s'ar aprinde'n geana-ți un fulger de mânie,
De-ai fi un singur suflet, de-ai fi un singur gând,
Tâlharii, puși în fiare, ar coborâ pe rând
Să tae sare'n ocne, iar bunurile lor
Ar fi 'mpărțite celor ce azi de foame mor...

Dar tu, răbdându-ți jugul și dându-ți toată truda,
Îți pleci ades urechea la șoaptele lui Iuda ;
Te lași mereu mințită de „patrioții” cei
Prădalnici și mișei
Cari, înfrățiți în pradă cu liftele străine,
Te sug până la sânge și milă n 'au de tine...

Mi-s-ochii plini de lacrimi și-abia mai văd să scriu,
Și către tine, țară, — de nu strig în pustiu, —
Strig iarăși de pe culme. O, țară 'ndurerată :
Trezește-te odată !...
Adună-te, întreagă, sub tricolorul sfânt
Sub care biriut-au mereu și nu s'au frânt
Străbunii mari la suflet, vitejii din mormânt !

Albastru-galben-roșu, așa ți-e sfântul steag
Ce, spre'nălțare ție îți poate fi toiag;
Doar lui, întregu-ți suflet să i-l închini mereu,
Precum te'nchini de veacuri doar unui Dumnezeu,
Și cei care te pradă, pe veci cădea-vor frânți,
Ca tu, ce-ai plâns atâta, deapururea să cânți !

31 Ianuarie 1937

*Lupul cu ponosul,
câinii cu folosul*

— Fabulă - Satiră —

Într'o țară'n care vântul înălța mereu gunoaie,
Un lup gras și mult puternic a furat cândva o oaie,
Însă ca să fure oaia și'n capcană să nu cază,
S'a înțelea cu toți dulăii ce-aveau oaia'n a lor pază,

Ca: nici unul dintre dâșii să n'audă, să nu vadă,
Pân'ce lupul în pădure va fugi cu grasa pradă;
Iar pe urmă, pe'ntuneric fără lună, fără stele,
Între ei să'mpartă oaia, jupuind-o toți de piele...

Faptul săvârșit întocmai, când curgea 'ntr'o noapte ploaia
În pădure toți dulăii au venit să 'mpartă oaia,
Și-atunci lupul — hoț năprasnic, cum pe lume-i numai lupul, -
La dulăi le-a fost dat pielea, — pentru el oprindu-și trupul!

Îndârjiți că lupul astfel a putut ca să-i înșele,
Cei dulăi porniră ceartă, întinz'ând de biata piele,
Dar cum se certau cu lupul, în adâncul unei văi,
Se treziră, ca 'ntr'o horă, prinși în fapt de alți dulăi:

Hoților!, — strigau dulăii noi veniți, sărind grămadă,
Jupuirăți biata oaie și vă gălceviți pe pradă ?!
Las'că vă'nvățăm noi minte, câini cu ticăloase fapte,
Să mai jupuiți și-alt'dată oaia care vă dă lapte !...

Și pe lupul cu pricina,
Care-abia'ncepuse cina,
L'au fost osândit în grabă, cum alt lup n'a mai fost încă,
Aruncându-l cu mânie într'o temniță adâncă,
Unde lupului să-i scadă zi cu zi osânza grasă,
Și, de-acolo, pentru vina-i, cât va fi, — să nu mai iasă !...

Restul hoților tovarăși lupului cu ceafa lată
Au fost dați în judecată,
Dar, după'ndelungi desbateri, au ieșit „basma curată“ !...

Luând însă'n ocrotire biata oaie fără piele,
 Cei dulăi cu milă'n suflet, dar cu și mai tari măsele,
 Se gândiră mult și bine: ce să facă cu-acea oaie,
 În pădure, pe'ntuneric, sub năpraznic vânt și ploaie ?...

— Tot e jupuită gata, — zise unul mai vioi, —
 Ce-ar fi deci, câte-o ciosvârtă dc-am înfuleca și noi ?...

Și dulăii plini de cinste au pornit ospăț apoi,
 Și nu s'au lăsat, stând roată,
 Până n'au mâncat-o toată...

Iar un huhurez, văzându-i, cic'a scos un jalnic „of“
 Și-a fost suspinat în noapte, ca un mare filosof :
 „Lupul cu ponosul,
 Câinii cu folosul!...”

.....

Ce-ar mai fi făcut dulăii, nu se știe, că, de-atunci,
 Au trecut atâtea veacuri, câtă iarbă e prin lunci,
 Dar în omenirea noastră, cu păduri, cu munți, cu văi,
 E și azi o țară-oaie, jupuită de dulăi
 Cari sub labe, — plini de milă, — mârâe ținându-i trupul,
 Ca să... n'o sfâșie lupul !...

27 Iulie 1937

Măseaua prostului

— Fabulă - satiră —

Un prost, cândva, plângea
 Că-l doare o măsea;
 Urla așa de tare prostul, prin sat, de-alungul și de-alatul,
 Țipând că'l doare,
 Încât, în miez de noapte-adâncă, nefericitul și turbatul,
 Sculase satul
 În picioare,
 Ne mai știind pe unde calcă,
 Ținându-se mereu de falcă.,
 „Sărac de mine, — gema dânsul,
 O clipă ne'ncetându-i plânsul

Fierbinte, ce uda șoseaua, —
Mă doare 'ngrozitor măseaua ;
Ba, ce vorbesc, mă dor toți dinții,
Că-i vorba de măseaua minții!
Ah, cum mă 'njunghe, mamă, mamă !
Vai, Moarte, vino tu și ia-mă,
Să mor,
Decât să mai m'apuce mâine
În așa chin îngrozitor,
Urlându-mi turba ca un câine !..."

Un gospodar cu turme 'n lunci,
Îi zise-atunci:
— „Dacă te doare-atâta, măi creștine,
Un singur lucru tu să faci e bine:
Măseaua ce te arde ca o pară,
S'o dai pustiului afară!“...

— „S'o dau afară, bade'mi dai învățul ?,
Dar ce, e oae, s'o alung cu bățul ?...
Și-afară de-asta, spune-mi, bade: cum
Să-mi scot măseaua, s'o arunc în drum ?...
Mă doare, dar mi-e milă și de ea.
Că, vezi, e tot măseaua mea...
Mai bine rabd, și facă ce-o mai vrea!“...

Cu-aceste zise, prostul, — ca din surle -
Mai multe zile a stat din nou să urle;
Apoi
Măseaua i-a făcut puroi,
Și prostul care loc nu-și mai găsea,
Căzu răpus de putreda-i măsea...

Tu, Neamul meu, nu ești și nici n'ai fost
Ca prostul din poveste prost,
Dar tot ca el, — de-atât amar de vremi, -
Amarnic gemi
Și pe strămoșii toți din groapă-i chemi,
Plângând, că o măsea cu rădăcină-adâncă
Te'njungheie năprasnic și viața ți-o mănâncă!...

La plânsul tău, străbunii toți răspund
 Din al pământului afund,
 Dar tu, — de-atât puroi, — cu ochii uzi,
 Cuvintele străbunilor n'auzi,
 Când ele vin, ca niște stinse șoapte,
 În fiecare miez de noapte:

"De nu vrei de pe lume ființa ta să piară,
 Măseaua cu puroi s'o dai afară!.."

Anul de la Hristos: 1937 (9 August).

Români, împresurați-vă Altarul !

(„Cincizeci de biserici sunt pe
 punctul de a-și închide ușile, din
 cauză că enoriile ce le înconjoară
 au peste 90% străini“.

(P. S. S. Patriarh Miron)

Împresurați-vă Altarul, Români, cu inimă de pară,
 Că 'n jurul lui, — cum niciodată nu fost-a mai primejdios,
 Se 'ndeasă astăzi neamul IUDEI, se 'ndeasă lifta fără Țară,
 Ce se frământă zi și noapte, ca să doboare pe Hristos !

Ca și omizile ce pomii ajung adesea să-i usuce,
 Se năpustesc jidanii astăzi să nimicească SFÂNTA Cruce !
 Tâlharii vor să ne alunge din suflet Cerul cu toți sfinții
 În care ne-au crezut de veacuri, mereu, străbunii și părinții;
 Nimic să nu mai avem sfânt
 Nici sus în cer, nici pe pământ,
 Ca, astfel, fără Cer în inimi, să fim doar turma unor vite
 Trăgând în jug vecia toată, sub biciul gloatelor semite !...

De-aceste gloate blestemate
 Mereu mai mult împresurate,
 Bisericile noastre sfinte își sting a faclelor lumină;
 Din drum abia, trecând, vre-o babă arar la ele mai se 'nchină;
 În turla amuțesc cu 'ncetul bătrâne clopote de-aramă
 Cari au chemat străbuni la rugă, dar azi pe nimeni nu mai chiamă;

În taina zidurilor reci
Sălășluesc doar lilioci;

Din ctitoriile străbune, ruina mușcă larg cu dinții;
Pe dinlăuntru — triști de moarte — se șterg din zugrăveală sfinții;
Cobind a moarte 'n miezul nopții, cu 'nfiorări adânci în glas,
În părăsitele Altare doar cucuveile-au rămas,
Iar pe obrajii Prea-Curatei, — în chip de lacrimi șiroaie,
Prin coperișurile sparte, curg picăturile de ploaie !

Români, e ceasu' cel din urmă din viața noastră azi, în care
Am mai putea goni tâlharii din preajma sfintelor Altare !
Aprindeți sufletele toate,
Și 'n mâini cu facle de lumină,
Să isgonim aceste gloate
Ce 'nchid Altarele 'n ruină !
Aprindeți sufletele — vulturi — și-a voastră inimă fierbinte, —
Vă cere Dumnezeu din ceruri și toți străbunii din morminte !
ACUM de nu le veți aprinde, pe culmi înalte să vă poarte, —
În ceasul următor — de mâine — v'așteaptă prăbușirea 'n moarte.
Nu moartea trupului, ce'ți culcă pe veci durerile 'n sicriu,
Ci moartea sufletului însuși, când trupul fi-va încă viu ;
Când tu, Române, — rob la jidovi — nu vei putea să te mai rogi,
Căci nu vei mai avea biserici, — și fi-vor numai SINAGOGI !

21 August 1937

Satira 2-a

Țara mea cu plug de aur, țară bună, țară blândă, —
O 'ntrebare dureroasă inima mi-o tot străpunge :
— Cum lași tu pe toți tâlharii să te prade, să te vândă,
Și mânia-ți niciodată cu pedeapsă nu-i ajunge?...
Cum rabzi tu pe ceafa-ți jugul
Care-atât de greu te-apasă ?
Cum îngădui VICLEȘUGUL
Să-ți ia pâinea de pe masă ?...
Cum poți tu, — pe glia-ți, frântă, — să tot ari cu toți plăvanii,
Ca să 'mbuibi toți veneticii, ca să 'ngrași pe toți șnapanii,

Și să stai mereu flămândă,
Țară negrăit de blândă ?...

Când pădurile, de veacuri, veneticii ți-le tae, —
Cum poți tu să ai bordeie fără pic de vâlvătaie
Iarna 'n, vatră ?
Cum poți să te lași într'una de palavre amețită,
Când viclenii — „patrioții“ — la răspântii ies și latră
Că'ți închină toată munca, să te faci fericită, —
Iar după ce prind „putere“, uită munca să-ți închine
Și „muncesc“ doar pentru dâșii, fără a mai gândi la tine?!...

Țara mea, mă 'neacă plânsul și-a mea inimă se frânge,
Când văd lifta venetică pe grumajii-ți cum se sue ;
Cum „Români“, ce n'au în vine nici un pic din al tău sânge,
Cer, străinilor, la cârmă cât mai repede să-i pue,
Vrând pe veci să te răpue ;
Cum acei „Români“, pe care Țara azi nu-i mai încape,
Având yahturi aurite, dau ospețe lungi, pe ape ;
Cum o ceată ticăloasă de tâlhari, în ghiara lor,
Țin flămând al tău popor, —
Și nu-i nimeni mai puternic decât ei între hotare,
Să oprească-ale lor danțuri
Și, sub lanțuri,
Să-i arunce 'n fundul ocnii — hoți fiind — să tae sare !

Oare, va veni vreodată ziua judecății sfinte, —
Zi pe care-o cer într'una toți vitejii din morminte, —
Când, — așa cum cer ei toți, —
Să pui mâna 'n beregata „patrioților“ tăi hoți
Și să-i strângi până plăti-vor cu-a lor suflete de câine,
Că tu, Țară de grâu plină, n'ai pe masa ta o pâine ?!

O, măreață, ziua ceia va veni, precum din munte,
Primăvara, mânioasă, vin șuvoarele iuți, crunte,
Năruind mărețe stânci
În bulboanele adânci!...
Un șuvoi va fi și ziua judecății ce-o să vină :
Clocotu-i va fi năpraznic, iar mânia lui — divină :
Va cădea, cu surd alai,
Tot ce stă pe putregai ;

Tot ce n'are rădăcină în al Neamului pământ,
Tot ce n'are temelie de isnoavă, va fi frânt,
Și va fi târît de ape tot gunoiu-adus de vânt !...

.....

Dacă pân' atunci, Tu, Doamne, de pe lume mă vei pierde,
Din țărâna mea puțină, fă să crească un brad verde,
Ce-a spus înalt Prea Sfințitul Miron ? Că 'n țara aceasta
Ca să-l năpădească 'n zori
Gureșe privighetori, —
Slavă să-Ți aduc, prin glasul dulce-al păsărilor mici,
Că Tu țara mi-ai scăpat-o de tâlhari și venetici !...

28 August 1937

*Dispărute, dispărute,
Dar rămase'n ardei iute...*

EXTRA

Eroii de la Stalingrad

Sub vifor de stepă urlându-și mânia, e luptă grozavă și crâncenă foarte.
E luptă cumplită, pe viață și moarte:
De-o parte, nebune, sălbatice hoarde, barbarii ce vin ca năucii,
De alta, o mână de oaste vitează, - năpraznici Arhangheli ai Crucii.
Din toată cetatea spre care puhoiul orbește-acum vine,
Mai sunt în picioare doar niște ruine:
Doar ziduri crăpate, pe care stă cerul,
Și'n mijlocul căror își țipă urgia, zăpada și ghiața, și gerul...
Aici își găsi-vor mormântul oștiri înfrățite-a trei nații:
Românii, Germanii, Croații...
Dar, pân'or cădea, - în ruinele-acestea își au adăpost Cruciații...
Ei, ziua și noaptea, cu armele toate,
Loviri dau cumplite puhoiului greu;
Se clatină'n lupte smintitele gloate
Ce n'au omenie și nici Dumnezeu,
Dar oastea creștină, puțină la număr, să'nfrângă puhoiul nu poate,
Și'n jurul ei cercul se strânge mereu...
Vitejii știu bine că moarte e-aproape... Cu-ai lor, legătura e ruptă...
Vrăjmașul le cere să'nchine drapelul, dar ei nu vor viață, ci moarte prin luptă...
Sub focul obuzelor grele, mușcați de urgiile gerului,
Cu hrana aproape sfârșită, ei știu că de-acum sunt ai cerului...
Nici somn, nici odihnă de-o clipă, ci luptă mereu ne'nteruptă...
Primejdii de moarte le-amenință Țara, - și-n suflet cu Patria luptă!
Icoana ei dragă, - în raze de soare, -
Prin vifor vitejii o văd și-o desmiardă:
Căminele scumpe și luncile'n floare,
Și munții, și codrii cu-argint în izvoare...
O mie de vieți ar da fiecare, dar Patria lor să n'o piardă!
Și iureșu'ncepe mai crunt ca'nainte: din față, din spate, din flancuri...
Sălbatecii urlă, venind vijelie, - pe cai și pe sute de tancuri...
Scrâșnind din măsele, dând flăcări pe nări, în goană vin monștrii de-oțel;

Din urmă, puhoiul aleargă la fel,
Și mii de obuze ținesc să doboare din creasta cea naltă viteazul drapel...
Ci sus pe ruină, drapelul stă'n zare
Și fâlfâie'n vifor, mereu glorios,
Iar jos, -
Pe cât de puțină, - pe-atâta-i de mare
Viteaza oștire ce crede'n Hristos!
Puhoiul atacă de opt săptămâni;
De sânge fierbinte, tributul e greu...
În fiecare luptă cad mii de păgâni,
Iar cercul se strânge, se strânge mereu...
Acum cruciații, în ghiarele foamei, - sfârșit fiind totul din ce-aveau spre trai,
Jertfesc din șoimarii tovarăși de lupte și'ncep să-și mănânce sărmanii lor cai, -
Aceasta făcând-o nu'n dorul de viață, căci ei încheiat-au cu viața socoata,
Ci'n gloata păgână să tragă mereu - să moară odată cu gloata...
Dar iată că ultimul glonte e tras... Ion asvârli cea din urmă grenadă
Și nici un obuz nu mai e de trimis, în hoarda vrăjmașă să cadă.
- „Ah, turmă de oameni cu suflet de câini,
Acuma e ceasul din urmă...
Un iureș năpraznic, cu armele'n mâini,
Să nu ne mai uite sălbateca turmă!”
Porunca tunată, străfulgeră'n toți! Mileniu e-acuma clipita fugară...
Un gând, - cel din urmă, - aleargă spre Țară!
Cei dragi, fiecărui, o lacrimă cer,
Iar lacrima'n gene înghiață de ger...
O cruce grabită își fac acum toți
Și, - vifor ei înșiși, ca viforul orbi, -
Se-aruncă'n puhoiul cel mare de hoți,
Să dea cât mai multă mâncare la corbi!
Un urlat de fiare pe care le'njunghii, zbucnește din greul încaer;
Văzduhul cu surle de vifor prelung, se umple de-al hoardelor vaer...
Acum baioneta e fulger aprins și armă de armă se frânge;
Vrăjmașele piepturi străpunse adânc, revarsă șuvoaie de sânge;
Zăpada se face ca purpura toată, roșită de-a sângelui spumă...
Când arma se frânge, svârlită-i departe și mâinile-clește, sugrumă!
Dar, clipă cu clipă, își pierde Cruciații puterea măreței lor fapte
Căci lupta se duce, nu unul cu unul, ci unul se luptă cu șapte!
Cu cele din urmă puteri ce mai au, vitejii rămași cei din urmă,
Mai fulgeră'n turma de fiare, - dar cad, - și-i calcă sălbateca turmă...

Huidumele - tancuri trecând peste ei, le pârâie trupul sub tone de fier,
 Și până la unul, vitejii toți pier,
 Și jertfa supremă-a iubirii de Țară, se'nalță de-a dreptul la cer...
 Slăvită vă fie în veci amintirea, viteji fără seamăn, cu suflet de pară,
 Eroii de legendă, căzuți pentru Țară,
 Căci, Patriei voastre, voi fi-veți de-a pururi Arhangheli de pază și stânci de hotar,
 De care dușmanii zdrobiți au să cadă și'n veci nu va trece puhoiul barbar!

Sus inimile, frați de muncă !

O, harnici frați din fabrici, din mine și uzine,
 Cu stele mari în suflet și noapte grea'n cămine,
 Spre voi se 'ndreaptă gându-mi, - durerea să v-aline !
 Primiți-mă cu toții cum ați primi un frate
 Lovit de-atâți nemernici în sfânta lui dreptate, -
 Pe care-acelaș vifor ca și pe voi îl bate !...
 Cu ce drept vin eu astăzi să vă cuprind la piept ?
 Din drepturile sfinte, cu cel mai mare drept:
 Vin ca un fiu al muncii - odraslă de plugar, -
 Ivit cândva pe lume la umbra unui car,
 În timp ce bietul taica se apăsa pe-un plug,
 S'aducă cu-a lui brazdă la corbii toți belșug,
 Când el, în a lui traista ce'n soare sta s'o frigă,
 Avea câteva cepe și-un boț de mămligă...

Vin ca un fiu al muncii, care-a'ndurat destul, —
 Mai mult răbdând de foame și rareori sătul,
 Nedreptățit într'una ca voi, scrâșnind din dinți,
 Cu mari furtuni în suflet, și 'n ochi cu stropi fierbinți,
 Că 'n Țara noastră hoții — ades aduși de vânt, -
 Când Neamul flămânzește, de truda muncii frânt,
 Ospețe nesfârșite dau toți, în nopți stelate,
 Cu gârle de șampanii și-amante desfrânate !...

Eu știu că 'n ceasul ăsta de foame și de noapte,
 Atâți mișei vă'ndeamnă la răsmeriță'n șoapte,
 Atâți vor să vă 'nșele - ca alte dăți și-acum, -
 Spre-un „rai” vrând să vă ducă prin sânge și sugrum,
 Ca, năruind aceia ce nu clădit-au ei,

Tot Neamul să-l robească o ceată de mișei !...
O, frații mei de muncă, de foame și de frig,
La voi, cu glas de tunet ași vrea acum să strig :
Pe calea care cată mișeii să vă poarte,
Nicum nu veți ajunge mai mult decât la moarte !
Dar dacă dor vă este de-o mai tihnită viață ,—
Cu Dumnezeu în suflet, vă fulger o povață :
A voastre inimi toate, — pe cât ne-avem hotarul,
În dragostea de Țară arzând cum arde jarul, —
Să bată laolaltă, unite 'n vrere-adâncă,
Și veți preface 'n pleavă a mișeliei stâncă !...

Stăpâni pe glia noastră când n'or mai fi străinii,
În flori îmbătătoare ni-s'or preface spinii,
Și inimile toate ce azi ne stau ca frânte,
Pe veci uita-vor jalea și'ncepe-vor să cânte !...

Sus inimile toate, deci, frații mei de muncă,
Pe masa căror hoții azi firimituri aruncă !
O singură bătae bătând să spargă pieptul,
Cu piepturile munte, să stăm pe ce ni-i dreptul!
Când mii de ani ființa ne-o adânciră-aici, -
Stăpâni să fim ni-i dreptul, — nu slugi la venetici !...

Purtătorii torței

(dedicată Studențimii Legionare)

Spre voi, azi, purtători ai torței, durutul suflet mi'l îndrept,
Căci soartă bună pentru țară, doar de la voi am drept s'aștept...
În codrul Neamului, - în care s'a'ntins atâta putregai
Și însuși vântul primăverii n'aduce decât "of" și "vai",

- Azi, numai voi urcați spre soare, - biruitor și verde crâng,-
Și-ași vrea, la pieptul plin de doruri, cu mii de brațe să vă strâng!
Copii ai lipsei și-ai durerii, înghesuiți prin vechi mansarde,
Al căror foc nu arde'n vatră, dar sufletul ca smirna arde;

Flămânzilor, a căror hrană adesea'i un pătrar de pâine,
În voi, -cu spade mari de flăcări,- eu văd Arhanghelii de mâine,

Arhanghelii ce-or pune capăt atâtor suferinți nedrepte
Și'ntregului dezmăt ce cântă pe-ale nemerniciei trepte...

Sus torța sufletelor voastre, copii cu suflete curate,
Ca să puteți curma tot jaful, să faceți plânsului dreptatel...
Să umpleți ocnele, pe viață, cu-acei nemernici și misei
Ce'nfometează țara toată, ca să se ghiftuiască ei!...

Sub Tricolor

Neam Român ce vii din vifor,
Neam ce-ai sângerat din greu,
Dar, cu pieptul tău, dușmanii ți-i-ai biruit mereu;
Neam viteaz care urcat-ai culmea visului tău sfânt,
Dar, deși cu zori pe gene, astăzi gemi ca ieri mai frânt,
- Smulge-ți sufletul din noaptea ce-a'nceput să te'mpresoare;
Urcă-te pe culmi, spre soare,
Neam cu țara toată flori,
Plină numai de comori;
Strânge-te sub Tricolorul biruințelor străbune:
Pune umăr lângă umăr, suflet lângă suflet pune,
Să te faci năprasnic munte, fără nici o cărărie,
Să nu poată nici o fiară pe-a lui steiuri să se sue,
Ci să cadă fulgerate,
În prăpăstii fără fund,
Toate fiarele spurcate
Ce'n hățișuri ți-s'ascund!...

Nu simți tu vrăjmașa haită ce'mprejurul tău se strânge,
Dornică de hoit și sânge?...
Nu-i simți oare răsuflarea?...
Colții lacomi tu nu-i simți,
Ascuțiți ca niște ace și, ca secera, cu zimți?...

Tu privești cu nepăsare cum se luptă ticăloșii
Să-ți alunge Tricolorul cu-ale lor otrepe roșii?...
S'ajungi robul unor haite pe-ale tale plaiuri verzi?...
Să-ți pierzi datinile toate, hora, doinele să-ți pierzi?...
De prin sfintele biserici să te lași cu cnutul scos?...
Clopote să nu mai sune la'nvierea lui Hristos?...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce sub soare,
S'ar lăsa robit în lanțul liftelor cotropitoare,
Fără Dumnezeu și Țară, -
Când, sub focul lui de pară,
Liftele cu zdrențe roșii ar putea oricând să piară!...

Neamul meu, - în miez de noapte, glas adânc, cu dor fierbinte,
Se ridică pân'la mine, din străbunele morminte;
Sunt Voivozii și plăieșii, buciumașii dela munte,
Sunt arcașii, scutierii cei cu pletele cărunte,
Care, în vremuri vechi, putut-au toate liftele să'nfrunte...
Oare, tu nu le-auzi glasul?...
Geamăt lung e glasul lor
Și ne strigă tuturor:
"Strângeți-vă laolaltă toți, sub sfântul Tricolor!...
"Brațul tuturor să-l țină!
Brațul tuturor să-l poarte!...
"Doar sub el e biruință, - în afara lui, e moartel!..."

Eu ascult și mă cutremur hohotind, cu ochii uzi...
Neamul meu, tu n'auzi glasul marilor străbuni?...
N'auzi?... Stai năuc și mi-te clatini?...
Nu străbate pân'la tine glasul marilor Mușatini
"Descălecători de Țară, păstrători de Neam și datini"?...

Neamul meu, - eu plâng și scriu:
Dacă nu ești mort, ci viu,
- Fă din Tricolor trei flăcări, iar tu, foc măreț sub ele,
Suie-ți flăcările sfinte până dincolo de stele,
Ca să nu le mai ajungă hoarda liftelor mișele!...

Dacă nu poți face astfel,
Neamul meu, - de mii de ori,
Mai curând să vrei să mori,
Decât, rob, să vezi de-asupra-ți cârpa steagurilor roșii
Și s'auzi cum strănepoții își vor blestema strămoșii!...

_____ /// _____

Sfârșit

